

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
10
20
30

Elsterens Klage

samt

en ny Sang om det forulykkede Barksfib

„Thekla“ fra Tønsberg.

[Senjen, N

1. Theklas Undergang.

(Eftertryk forbydes).

Mel.: Venlige Aftenvind bring du min Klage.

Der gynged et Skib paa Atlanterhavs Bølge
I Storm og i Slud.
Dg stummende Sjøer og Braadt var dens Følge
Fra den seiled ud
Fra Ost-Filadelfias rolige Bunde
∴ Dg vendte sin Kurs mod de hjemlige Strande. ∴
Gi ante de Skjæbnens Bud.

V box 25 : 741

De Søer saa tunge og høie som Borge
Sig taarned op
Og tumled og boltred med „Thekla“ fra Norge
Fra Top og til Top,
Men midtvejs paa Havet sprang der en Planke,
.: Da fyldtes hver Sjæl af Fortvilelsens Tanke. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

Kapteinen han raabte: sæt ud vore Baade!
Og Baade kom ud.
Men Skjæbnen er hjemløs, kjender ei Naade,
Naar Død er dens Bud. — —
Den ene Baad knustes mod Barkskibets Side,
.: Den anden nok slugtes af Braadsjøer strid. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

Men de, som paa „Thekla“ blev ladte tilbage
I Angest og Nød,
Forgjæves mod Himlen udsendte sin Klage
Om Frelse fra Død.
I Banviddets Smerte de hopped i Havet,
.: En efter en blev i Dybet begravet. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

Tilfidsst var kun fire ilive paa Skibet,
De surred sig fast
Med Tauge om Fodder og Tauge om Livet
Til forreste Mast.
Der laa de i Kvaler og ønsked sig Døden
.: Den Julenat lang, som kun øgede Nøden. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

Med Braget de slingred i Nætter og Dage
I Sjøsprøit og Frost.
De stikkede Rimfrost og salte Sjølage;
Det var deres Koft.
To Nordmænd, en Svenske, og saa en Hollænder,
.: Alt dnbere sank de i Banfjæbnens Hænder. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

De tyggede Seilbug og Taugværk som gale
Og slurpede Sjø.
Tilfidsst da Hollænderen bragte paa Tale:
„En af os maa dø;
Kun Døden kan frelse. Saa drøb mig til Føde.
.: Langt bedre er det end at sulke til døde“. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

Med Rædsel de hørte hans skjælvende Stemme
I Banviddets Glød;
De stirred mod Himlen og prøved at glemme
Sin Jammer og Nød.
Stirrede hen over Havsladens Dø
.: Om Hjælp ei snart kom for at frelse fra Brøde. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

Men alt Haab udslugtes, de mørk blev om Hjerte,
Da atter det lød:
„Frelse mig og eder fra Banviddets Smerte,
Bring mig min Død“.
Saa traf de da Død; og om Livet nu gjaldt det.
.: To Gange de traf og paa Hollænderen faldt det, :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

De bød en Tid for paa Frelse at vente
Til Ras'riet dem tog.
Og ret som Hollænderen Ryggen dem vendte,
De til ham slog,
Og stødte en Kniv i den hjælpeløs soage
.: Saa Blodstraalen vælbed og endte hans Dag. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

De drak af hans Blod og af Kjødet skar Skiver.
Rædsomme Nød! —
En Stund denne Føde dem atter opliver
Og frelser fra Død.
Dog endnu i Dage og Nætter saa lange,
.: De drev om paa Havet med Anelser bange. :.

Gud hjælpe den Sjømand i Nød.
Naar Nøden er størst er jo Hjælpen dog nære,
Ofte vi se.
En Bark kom imod dem fra Slægtninger fjære
Og frelste de tre
Ombord der da pleies og passes de trende,
.: Til Bet og Grindring tilbage kan vende. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

Til Cuxhavn da førtes de Stakler som Fanger;
For Retten de kom.
Baany de da fyldtes med Kval og med Anger,
Til de fik sin Dom.
Men Dommen dog kjendte dem helt ud uskylbig.
.: For udførte Udaad var Sulten Grund gylbig. :.
Gud hjælpe den Sjømand i Nød.

N. P. S.

2. Elskerens Klage.

Huffer du den Gang jeg sagde:
Hør Dine, hør jeg elsker dig!
:: Din Haand op til mit Bryst du lagde,
Dg svor en evig Ed for mig. ::

Din Arm omkring min Hals du lagde,
Dg Kind da brændte imod Kind.
:: Dg evig, evig du da sagde:
Fra nu jeg bliver din. ::

Hver Gang jeg dine Dine skued,
Af Kjerlighed et Hav jeg saa,
:: Jeg saa en Elskovsild som lued,
Saa klar og ren som Himlens Blaa. ::

Hver Gang du kaldte mig din Gulde,
Da drømte jeg om Kjerlighed.
:: Men nu har du mit Sind omkuldet
Dg forstyrret al min Fred. ::

Thi du mig falsk har overgivet,
Din Kjerlighed var kun Bedrag.
:: For uselt Guld har du mig sveget,
I Rigdom fandt du mer Behag. ::

Men mig du gav et brustent Hjerter,
Dg Sorgen satte i mit Bryst.
:: Der inde raser Elskovsmerte,
Jeg nu ei finder mere Trost. ::

Er dette Løn for Elskovsmerte,
Er dette Løn for Kjerlighed.
:: Da søg ei mer til det mit Hjerter,
Som forstyrret al din Fred. ::

Pris 10 Dre.